

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2015/904 z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej oraz tymczasowego stosowania protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony, dotyczącego umowy ramowej między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną w sprawie ogólnych zasad udziału Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w programach unijnych 1
- Protokół do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony, dotyczący umowy ramowej między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną w sprawie ogólnych zasad udziału Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w programach unijnych 3

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/905 z dnia 10 czerwca 2015 r. zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczna w specyfikacji produktu oznaczonego nazwą zarejestrowaną w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Pecorino Toscano (ChNP)] 7
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/906 z dnia 10 czerwca 2015 r. zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczna w specyfikacji produktu oznaczonego nazwą zarejestrowaną w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Ciliegia di Vignola (ChOG)] 9
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/907 z dnia 10 czerwca 2015 r. zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczna w specyfikacji produktu oznaczonego nazwą zarejestrowaną w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Welsh Beef (ChOG)] 10

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/908 z dnia 11 czerwca 2015 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 w zakresie wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do Unii i tranzyt przez jej terytorium niektórych produktów drobiowych w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków ⁽¹⁾	11
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/909 z dnia 12 czerwca 2015 r. w sprawie zasad obliczania kosztów, które są ponoszone bezpośrednio jako rezultat przejazdu pociągu ⁽¹⁾	17
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/910 z dnia 12 czerwca 2015 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	23

DECYZJE

★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/911 z dnia 11 czerwca 2015 r. zmieniająca załącznik II do decyzji 2007/777/WE w odniesieniu do wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich lub ich części, z których dozwolone jest wprowadzanie do Unii produktów mięsnych oraz przetworzonych żołądków, pęcherzy i jelit, w związku z wysoce zjadliwą gripą ptaków (notyfikowana jako dokument nr C(2015) 3790) ⁽¹⁾	25
★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/912 z dnia 12 czerwca 2015 r. określająca datę uruchomienia wizowego systemu informacyjnego (VIS) w regionach dwudziestym pierwszym, dwudziestym drugim i dwudziestym trzecim	28
★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/913 z dnia 12 czerwca 2015 r. określająca datę uruchomienia wizowego systemu informacyjnego (VIS) w regionie dwudziestym	30

ZALECENIA

★ Zalecenie Komisji (UE) 2015/914 z dnia 8 czerwca 2015 r. dotyczące europejskiego programu przesiedleń	32
---	----

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

★ Decyzja Wspólnego Komitetu nr 1/2015 ustanowionego na mocy art. 14 Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób z dnia 8 czerwca 2015 r. zmieniająca załącznik III (Wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych) do tej umowy [2015/915]	38
--	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2015/904

z dnia 17 grudnia 2014 r.

w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej oraz tymczasowego stosowania protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony, dotyczącego umowy ramowej między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną w sprawie ogólnych zasad udziału Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w programach unijnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 212 w związku z art. 218 ust. 5 i 7,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 18 czerwca 2007 r. Rada upoważniła Komisję do wynegocjowania protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony ⁽¹⁾, dotyczącego umowy ramowej między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną w sprawie ogólnych zasad udziału w programach unijnych (zwanego dalej „Protokołem”).
- (2) Negocjacje zostały zakończone.
- (3) Protokół ma na celu ustanowienie przepisów finansowych i technicznych umożliwiających Algierskiej Republice Ludowo-Demokratycznej uczestnictwo w niektórych programach unijnych. Ustanowione w protokole ramy horyzontalne stanowią środek współpracy gospodarczej, finansowej i technicznej, który zapewni dostęp do pomocy, zwłaszcza finansowej, udzielanej przez Unię w ramach programów unijnych. Ramy te mają zastosowanie wyłącznie do programów unijnych, w przypadku których stosowne ustanawiające akty prawne przewidują możliwość uczestnictwa Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej. W związku z tym podpisanie i tymczasowe stosowanie Protokołu nie pociąga za sobą wykonywania – w ramach różnych polityk sektorowych realizowanych przez te programy – uprawnień wykonywanych w momencie ustanawiania tych programów.
- (4) Protokół powinien zostać podpisany w imieniu Unii i tymczasowo stosowany w oczekiwaniu na zakończenie procedur niezbędnych do jego zawarcia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się do podpisania w imieniu Unii Protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony, dotyczącego Umowy ramowej między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną w sprawie zasad udziału Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w programach unijnych, z zastrzeżeniem jego zawarcia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 265 z 10.10.2005, s. 2.

Tekst protokołu jest dołączony do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania protokołu w imieniu Unii.

Artykuł 3

Protokół stosuje się tymczasowo od dnia jego podpisania ⁽¹⁾, w oczekiwaniu na zakończenie procedur niezbędnych do jego zawarcia.

Artykuł 4

Komisja jest upoważniona do określenia w imieniu Unii szczegółowych zasad i warunków mających zastosowanie do udziału Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w każdym poszczególnym programie unijnym, w szczególności w kwestii wnoszenia wkładów finansowych. Komisja będzie informować właściwą grupę roboczą Rady.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
G. L. GALLETTI
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data podpisania Protokołu zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

PROTOKÓŁ

do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony, dotyczący umowy ramowej między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną w sprawie ogólnych zasad udziału Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w programach unijnych

UNIA EUROPEJSKA, zwana dalej „Unią”,

z jednej strony, oraz

ALGERSKA REPUBLIKA LUDOWO-DEMOKRATYCZNA, zwana dalej „Algierią”,

z drugiej strony,

wspólnie zwane dalej „Stronami”,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Algieria zawarła Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Algierią, z drugiej strony (zwany dalej „Układem”), który wszedł w życie w dniu 1 września 2005 r.
- (2) Rada Europejska w Brukseli w dniach 17–18 czerwca 2004 r. z zadowoleniem przyjęła wniosek Komisji Europejskiej dotyczący europejskiej polityki sąsiedztwa i zatwierdziła związane z tym konkluzje Rady z dnia 14 czerwca 2004 r.
- (3) Rada wielokrotnie przyjmowała później konkluzje wspierające tę politykę.
- (4) W dniu 5 marca 2007 r. Rada wyraziła poparcie dla ogólnego i całościowego podejścia nakreślonego w komunikacie Komisji z dnia 4 grudnia 2006 r., aby umożliwić państwom partnerskim objętym europejską polityką sąsiedztwa udział – na podstawie ich osiągnięć i gdy pozwalają na to podstawy prawne – w pracach agencji oraz w programach wspólnotowych.
- (5) Algieria wyraziła chęć uczestnictwa w szeregu programów unijnych.
- (6) Szczegółowe zasady i warunki dotyczące udziału Algierii w każdym poszczególnym programie unijnym, w szczególności dotyczące wkładu finansowego, procedur sprawozdawczych i procedur oceny, należy określić w umowie pomiędzy Komisją Europejską a właściwymi organami Algierii,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zezwala się Algierii na uczestnictwo we wszystkich bieżących i przyszłych programach unijnych otwartych na uczestnictwo Algierii zgodnie z odpowiednimi przepisami o przyjęciu tych programów.

Artykuł 2

Algieria wnosi wkład finansowy do budżetu ogólnego Unii Europejskiej odpowiadający konkretnym programom unijnym, w których uczestniczy.

Artykuł 3

Przedstawiciele Algierii są uprawnieni do uczestnictwa w charakterze obserwatorów – w zakresie dotyczącym Algierii – w pracach komitetów zarządzających odpowiedzialnych za monitorowanie programów unijnych, do których Algieria wnosi wkład finansowy.

Artykuł 4

Projekty i inicjatywy zgłaszane przez przedstawicieli Algierii podlegają, w możliwie najszerszym zakresie, tym samym warunkom, zasadom i procedurom właściwym dla danych programów unijnych, co warunki, zasady i procedury obowiązujące państwa członkowskie.

Artykuł 5

1. Szczegółowe zasady i warunki dotyczące udziału Algierii w każdym poszczególnym programie unijnym, w szczególności dotyczące należnego wkładu finansowego, procedur sprawozdawczych i procedur oceny, należy określić w umowie pomiędzy Komisją Europejską a właściwymi organami Algierii, na postawie kryteriów ustanowionych w ramach poszczególnych programów.

2. Jeśli Algieria zwróci się o pomoc zewnętrzną Unii w celu uczestnictwa w określonym programie na podstawie art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 ⁽¹⁾ lub na mocy przyjętego w przyszłości, podobnego rozporządzenia dotyczącego pomocy zewnętrznej Unii na rzecz Algierii, warunki korzystania przez Algierię z pomocy zewnętrznej Unii należy określić w umowie finansowej.

Artykuł 6

1. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽²⁾ każda umowa zawarta na mocy art. 5 niniejszego protokołu musi stanowić, że kontrole, audyty finansowe lub inne weryfikacje, w tym dochodzenia administracyjne, będą prowadzone przez Komisję, Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych i Europejski Trybunał Obrachunkowy lub z ich upoważnienia.

2. Należy ustalić szczegółowe zasady dotyczące kontroli finansowej i audytu, środków administracyjnych, kar i zwrotu kwot bezprawnie wypłaconych, umożliwiające Komisji Europejskiej, Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych i Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu uzyskanie uprawnień odpowiadających ich uprawnieniom w odniesieniu do beneficjentów lub podwykonawców mających siedzibę w Unii.

Artykuł 7

1. Niniejszy protokół ma zastosowanie przez okres, w którym Układ pozostaje w mocy.
2. Strony podpisują i zatwierdzają niniejszy protokół zgodnie ze swoimi właściwymi procedurami.
3. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszy protokół poprzez powiadomienie na piśmie drugiej Strony. Protokół przestaje obowiązywać po upływie sześciu miesięcy od daty takiego powiadomienia.
4. Zakończenie obowiązywania protokołu w drodze wypowiedzenia przez którąkolwiek ze Stron nie ma wpływu na kontrole przeprowadzane, w stosownych przypadkach, na mocy art. 5 i 6.

Artykuł 8

Nie później niż trzy lata od daty wejścia w życie niniejszego protokołu, a następnie co trzy lata, obydwie Strony mogą dokonywać przeglądu wdrażania niniejszego protokołu w oparciu o rzeczywisty udział Algierii w programach unijnych.

Artykuł 9

Niniejszy protokół ma zastosowanie z jednej strony w odniesieniu do terytoriów, na których obowiązuje Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zgodnie z warunkami określonymi w tym Traktacie, a z drugiej strony do terytorium Algierii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 27).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

Artykuł 10

1. Do czasu jego wejścia w życie Strony uzgadniają, że będą tymczasowo stosować postanowienia niniejszego protokołu od dnia jego podpisania, z zastrzeżeniem zakończenia procedur niezbędnych do tego celu.
2. Niniejszy protokół ostatecznie wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym Strony powiadomią się wzajemnie kanałami dyplomatycznymi o zakończeniu procedur niezbędnych do jego wejścia w życie.

Artykuł 11

Niniejszy protokół stanowi integralną część Układu.

Artykuł 12

Niniejszy protokół sporządzono w dwóch egzemplarzach w językach angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i arabskim, przy czym każdy z tych tekstów jest na równi autentyczny.

Съставено в Брюксел на четвърти юни две хиляди и петнадесета година.

Hecho en Bruselas, el cuatro de junio de dos mil quince.

V Bruselu dne čtvrtého června dva tisíce patnáct.

Udfærdiget i Bruxelles den fjerde juni to tusind og femten.

Geschehen zu Brüssel am vierten Juni zweitausendfünfzehn.

Kahe tuhande viieteistkümnenda aasta juunikuu neljandal päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις τέσσερις Ιουνίου δύο χιλιάδες δεκαπέντε.

Done at Brussels on the fourth day of June in the year two thousand and fifteen.

Fait à Bruxelles, le quatre juin deux mille quinze.

Sastavljeno u Bruxellesu četvrtog lipnja dvije tisuće petnaeste.

Fatto a Bruxelles, addì quattro giugno duemilaquindici.

Briselē, divi tūkstoši piecpadsmitā gada ceturtajā jūnijā.

Priimta du tūkstančiai penkioliktą metų birželio ketvirtą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétezer-tizenötödik év június havának negyedik napján.

Magħmul fi Brussell, fir-raba' jum ta' Ġunju tas-sena elfejn u ħmistax.

Gedaan te Brussel, de vierde juni tweeduizend vijftien.

Sporządzono w Brukseli dnia czwartego czerwca roku dwa tysiące piętnastego.

Feito em Bruxelas, em quatro de junho de dois mil e quinze.

Întocmit la Bruxelles la patru iunie două mii cincisprezece.

V Bruseli štvrtého júna dvetisícpätnásť.

V Bruslju, dne četrtega junija leta dva tisoč petnajst.

Tehty Brysselissä neljäntenä päivänä kesäkuuta vuonna kaksituhattaviisitoista.

Som skedde i Bryssel den fjärde juni tjugohundrafemton.

حرر ببروكسل، بتاريخ 4 يونيو سنة 2015.

За Европейския съюз
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For Den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Za Europejską uniję
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā —
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Għall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Pentru Uniunea Europeană
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 För Europeiska unionen

عن الاتحاد الأوروبي

За Алжирската демократична народна република
 Por la República Argelina Democrática y Popular
 Za Alžírskou demokratickou a lidovou republiku
 For Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet
 Für die Demokratische Volksrepublik Algerien
 Alžeeria Demokraatliku Rahvavabariigi nimel
 Για τη Λαϊκή Δημοκρατία της Αλγερίας
 For the People's Democratic Republic of Algeria
 Pour la République Algérienne Démocratique et Populaire
 Za Alžírsku Narodnu Demokratsu Republiku
 Per la Repubblica algerina democratica e popolare
 Alžīrijas Tautas Demokrātiskās Republikas vārdā —
 Alžyro Liaudies Demokratinės Respublikos vardu
 Az Algéria Demokratikus és Népi Köztársaság részéről
 Għar-Repubblika Demokratika Popolari tal-Alġerija
 Voor de Democratische Volksrepubliek Algerije
 W imieniu Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej
 Pela República Argelina Democrática e Popular
 Pentru Republica Algeriană Democratică și Populară
 Za Alžírsku demokratickú ľudovú republiku
 Za Ljudsko demokratično republiko Alžirijo
 Algerian demokraattisen kansantasavallan puolesta
 För Demokratiska folkrepubliken Algeriet

عن الجمهورية الجزائرية الديمقراطية الشعبية

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/905

z dnia 10 czerwca 2015 r.

zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczna w specyfikacji produktu oznaczonego nazwą zarejestrowaną w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Pecorino Toscano (ChNP)]

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja przeanalizowała wniosek Włoch w sprawie zatwierdzenia zmiany specyfikacji chronionej nazwy pochodzenia „Pecorino Toscano”, zarejestrowanej na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1263/96 ⁽²⁾, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 306/2010 ⁽³⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczna w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, w związku z czym Komisja opublikowała wniosek o zatwierdzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁴⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Pecorino Toscano” (ChNP).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1263/96 z dnia 1 lipca 1996 r. uzupełniające załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 19).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 306/2010 z dnia 14 kwietnia 2010 r. zatwierdzające inne niż nieznaczne zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Pecorino Toscano (ChNP)] (Dz.U. L 94 z 15.4.2010, s. 19).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 18 z 21.1.2015, s. 12.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 czerwca 2015 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji*

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/906**z dnia 10 czerwca 2015 r.****zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczna w specyfikacji produktu oznaczonego nazwą zarejestrowaną w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Ciliegia di Vignola (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja rozpatrzyła wniosek Włoch o zatwierdzenie zmian specyfikacji chronionego oznaczenia geograficznego „Ciliegia di Vignola”, zarejestrowanego na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1032/2012 ⁽²⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczna w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, w związku z czym Komisja opublikowała wniosek o zatwierdzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Ciliegia di Vignola” (ChOG).**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1032/2012 z dnia 26 października 2012 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Ciliegia di Vignola (ChOG)] (Dz.U. L 308 z 8.11.2012, s. 5).⁽³⁾ Dz.U. C 33 z 31.1.2015, s. 6.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/907**z dnia 10 czerwca 2015 r.****zatwierdzające zmianę inną niż nieznaczna w specyfikacji produktu oznaczonego nazwą zarejestrowaną w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Welsh Beef (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje,

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja przeanalizowała wniosek Zjednoczonego Królestwa o zatwierdzenie zmiany specyfikacji chronionego oznaczenia geograficznego „Welsh Beef”, zarejestrowanego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2066/2002 ⁽²⁾, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 97/2011 ⁽³⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczna w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, w związku z czym Komisja opublikowała wniosek o zatwierdzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁴⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzecznie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

*Artykuł 1*Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Welsh Beef” (ChOG).*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2066/2002 z dnia 21 listopada 2002 r. uzupełniające załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2400/96 w sprawie wprowadzenia niektórych nazw do rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych określonych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2081/92 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych oraz nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Carne de Bovino Cruzado dos Lameiros do Barroso, Pruneaux d'Agen – Pruneaux d'Agen mi-cuits, Carciofo romanesco del Lazio, Aktinidio Pierias, Milo Kastorias, Welsh Beef) (Dz.U. L 318 z 22.11.2002, s. 4).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 97/2011 z dnia 3 lutego 2011 r. zatwierdzające inne niż nieznaczne zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Welsh Beef (ChOG)] (Dz.U. L 30 z 4.2.2011, s. 27).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 29 z 29.1.2015, s. 13.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/908**z dnia 11 czerwca 2015 r.****zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 w zakresie wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do Unii i tranzyt przez jej terytorium niektórych produktów drobiowych w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającą przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 formuła wprowadzająca, art. 8 pkt 1 akapit pierwszy, art. 8 pkt 4 i art. 9 ust. 4 lit. c),

uwzględniając dyrektywę Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych ⁽²⁾, w szczególności jej art. 23 ust. 1, art. 24 ust. 2 i art. 25 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 798/2008 ⁽³⁾ ustanawia się wymogi dotyczące świadectw weterynaryjnych wystawianych na potrzeby przywozu do Unii oraz tranzytu przez Unię, w tym składowania podczas tranzytu, drobiu i produktów drobiowych („towary”). Rozporządzenie to stanowi, że towary mogą być przywożone do Unii i przewożone tranzytem przez jej terytorium jedynie z państw trzecich, terytoriów, stref lub grup wyszczególnionych w kolumnach 1 i 3 tabeli w części 1 załącznika I do tego rozporządzenia.
- (2) W rozporządzeniu (WE) nr 798/2008 ustanawia się także warunki uznania państwa trzeciego, terytorium, strefy lub grupy za wolne od wysoce zjadliwej grypy ptaków (HPAI).
- (3) Kanada jest wymieniona w części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 jako państwo trzecie, w przypadku którego z niektórych części jego terytorium dozwolony jest przywóz towarów objętych tym rozporządzeniem do Unii i ich tranzyt przez terytorium Unii w zależności od występowania ognisk HPAI. Taka regionalizacja została uznana rozporządzeniem (WE) nr 798/2008 zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/198 ⁽⁴⁾ w związku z wystąpieniem ognisk HPAI w prowincji Kolumbia Brytyjska.
- (4) W porozumieniu między Unią i Kanadą ⁽⁵⁾ przewidziano szybkie wzajemne uznawanie środków regionalizacji w razie wystąpienia ognisk choroby w Unii lub w Kanadzie („porozumienie”).
- (5) W dniu 8 kwietnia 2015 r. Kanada potwierdziła wystąpienie ogniska HPAI typu H5N2 u drobiu w prowincji Ontario. Kanadyjskie organy weterynaryjne niezwłocznie wstrzymały wydawanie świadectw weterynaryjnych dla przesyłek towarów przeznaczonych na wywóz do Unii z całego swojego terytorium. Kanada wprowadziła również politykę likwidacji stad w celu zwalczania HPAI i ograniczenia jej rozprzestrzeniania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 798/2008 z dnia 8 sierpnia 2008 r. ustanawiające wykaz państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Wspólnoty drobiu i produktów drobiowych oraz wymogów dotyczących świadectw weterynaryjnych (Dz.U. L 226 z 23.8.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/198 z dnia 6 lutego 2015 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 w zakresie wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Unii niektórych produktów drobiowych w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków (Dz.U. L 33 z 10.2.2015, s. 9).

⁽⁵⁾ Porozumienie między Wspólnotą Europejską a Rządem Kanady w sprawie środków sanitarnych dla ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w odniesieniu do handlu żywymi zwierzętami i produktami zwierzęcymi w brzmieniu zatwierdzonym w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 1999/201/WE (Dz.U. L 71 z 18.3.1999, s. 3).

- (6) W wyniku wystąpienia tego ogniska w prowincji Ontario Kanada przedłożyła zaktualizowane informacje o sytuacji epidemiologicznej na swoim terytorium oraz o środkach wprowadzonych celem zapobieżenia dalszemu rozprzestrzenianiu się HPAI. Komisja przeanalizowała te informacje. Na podstawie tej analizy oraz zobowiązań określonych w porozumieniu i gwarancji przedstawionych przez Kanadę należy stwierdzić, że do wyeliminowania ryzyka związanego z wprowadzaniem przedmiotowych towarów do Unii wystarczy, by ograniczenia w zakresie wprowadzania tych towarów do Unii dotyczyły tylko obszaru dotkniętego HPAI, objętego ograniczeniami wprowadzonymi przez organy weterynaryjne Kanady ze względu na ogniska HPAI występujące w prowincjach Kolumbia Brytyjska i Ontario.
- (7) Kanada zgłosiła ponadto zakończenie czynności w zakresie czyszczenia i dezynfekcji po wprowadzeniu polityki likwidacji stad w prowincjach Kolumbia Brytyjska i Ontario w gospodarstwach, w których między grudniem 2014 r. a lutym 2015 r. wykryto przypadki wystąpienia ognisk choroby. Należy zatem podać daty, od kiedy te części terytorium, które zostały objęte ograniczeniami weterynaryjnymi w związku z wystąpieniem ognisk HPAI, można ponownie uznać za wolne od tej choroby oraz od kiedy można ponownie zezwolić na przywóz do Unii niektórych produktów drobiowych pochodzących z tych obszarów.
- (8) Należy zatem zmienić wpis dotyczący Kanady znajdujący się w wykazie w części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008, tak aby uwzględnić obecną sytuację epidemiologiczną w tym państwie trzecim.
- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008.
- (10) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 wpis dotyczący Kanady otrzymuje brzmienie:

Kod ISO i nazwa państwa trzeciego lub terytorium	Kod państwa trzeciego, terytorium, strefy lub grupy	Opis państwa trzeciego, terytorium, strefy lub grupy	Świadectwo weterynaryjne		Szczególne warunki	Szczególne warunki		Status nadzoru pod kątem ptasiej grypy	Status szczepień przeciwko ptasiej grypie	Status zwalczania salmonelli
			Wzór/ Wzory	Dodatkowe gwarancje		Data zakończenia ⁽¹⁾	Data rozpoczęcia ⁽²⁾			
1	2	3	4	5	6	6 A	6 B	7	8	9
„CA – Kanada	CA-0	Cały kraj	SPF							
			EP, E							S4
	CA-1	Cała Kanada z wyjątkiem obszaru CA-2	BPR, BPP, DOC, DOR, HEP, HER, SRA, SRP		N			A		S1, ST1”
			WGM	VIII						
			POU, RAT		N					
	CA-2	Następujące części terytorium Kanady:								
	CA-2.1	Obszar »Primary Control Zone«, którego granice wyznaczają: — na zachodzie – Ocean Spokojny, — na południu – granica ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, — na północy – autostrada nr 16, — na wschodzie – granica między prowincjami Kolumbia Brytyjska i Alberta.	WGM	VIII	P2	4.12.2014	9.6.2015			
			POU, RAT		N, P2					

1	2	3	4	5	6	6 A	6 B	7	8	9
		Obszar w prowincji Ontario, którego granice wyznaczają:	WGM	VIII	P2					
		— od drogi hrabstwa nr 119, w punkcie, w którym spotyka się z drogą hrabstwa nr 64 i szosą nr 25,								
		— na północ wzdłuż szosy nr 25 aż do punktu stycznego z drogą nr 68, na wschód wzdłuż drogi nr 68 aż do ponownego spotkania z szosą nr 25, a następnie dalej wzdłuż szosy nr 25 do drogi nr 74,								
		— na wschód wzdłuż drogi nr 74 od szosy nr 25 do szosy nr 31,								
		— na północ wzdłuż szosy nr 31 od drogi nr 74 do drogi nr 78,								
		— na wschód wzdłuż drogi nr 78 od szosy nr 31 do szosy nr 33,								
		— na północ wzdłuż szosy nr 33 od drogi nr 78 do drogi nr 84,								
		— na wschód wzdłuż drogi nr 84 od szosy nr 33 do autostrady nr 59,								
		— na południe wzdłuż autostrady nr 59 od drogi nr 84 do drogi nr 78,								
		— na wschód wzdłuż drogi nr 78 od autostrady nr 59 do szosy nr 13,								
	CA-2.2	— na południe wzdłuż szosy nr 13 od drogi nr 78 do Oxford Road 17,	POU, RAT		N, P2	8.4.2015				
		— na wschód wzdłuż Oxford Road 17 od szosy nr 13 do Oxford Road 4,								
		— na południe wzdłuż Oxford Road 4 od Oxford Road 17 do drogi hrabstwa nr 15,								
		— na wschód drogą hrabstwa nr 15 przecinając autostradę nr 401 od Oxford Road 4 do Middletown Line,								
		— na południe wzdłuż Middletown Line przecinając autostradę nr 403 od drogi hrabstwa nr 15 do Old Stage Road,								
		— na zachód wzdłuż Old Stage Road od Middletown Line do drogi hrabstwa nr 59,								
		— na południe wzdłuż drogi hrabstwa nr 59 od Old Stage Road do Curries Road,								
		— na zachód wzdłuż Curries Road od drogi hrabstwa nr 59 do Cedar Line,								

1	2	3	4	5	6	6 A	6 B	7	8	9
		— na południe wzdłuż Cedar Line od Curries Road do Rivers Road, — na południowy zachód wzdłuż Rivers Road od Cedar Line do Foldens Line, — na północny zachód wzdłuż Foldens Line od Rivers Road do Sweaburg Road, — na południowy zachód wzdłuż Sweaburg Road od Foldens Line do Harris Street, — na północny zachód wzdłuż Harris Street od Sweaburg Road do autostrady nr 401, — na zachód wzdłuż autostrady nr 401 od Harris Street do Ingersoll Street (droga hrabstwa nr 10), — na północ wzdłuż Ingersoll Street (droga hrabstwa nr 10) od autostrady nr 401 do drogi hrabstwa nr 119, — wzdłuż drogi hrabstwa nr 119 od Ingersoll Street (droga hrabstwa nr 10) do punktu początkowego, w którym droga hrabstwa nr 119 spotyka się z szosą nr 25.								
	CA-2.3	Obszar w prowincji Ontario, którego granice wyznaczają: — wzdłuż drogi miejskiej nr 4, na zachód od przecięcia z autostradą nr 401 do Blandford Road, — na północ wzdłuż Blandford Road od drogi miejskiej nr 4 do Oxford-Waterloo Road, — na wschód wzdłuż Oxford-Waterloo Road od Blandford Road do Walker Road, — na północ wzdłuż Walker Road od Oxford-Waterloo Road do Bridge Street, — na wschód wzdłuż Bridge St od Walker Road do Puddicombe Road, — na północ wzdłuż Puddicombe Road od Bridge Street do Bethel Road,	WGM POU, RAT	VIII	P2 N P2	18.4.2015				

1	2	3	4	5	6	6 A	6 B	7	8	9
		— na wschód wzdłuż Puddicombe Road do Queen Street, — na południe wzdłuż Queen Street od Bethel Road do Bridge Street, — na wschód wzdłuż Bridge Street od Queen Street do Trussler Road, — na południe wzdłuż Trussler Road od Bridge Street do Oxford Road 8, — na wschód wzdłuż Oxford Road 8 od Trussler Road do Northumberland Street, — na południe wzdłuż Northumberland Street od Oxford Road 8 i dalej wzdłuż Swan Street/Ayr Road do Brant Waterloo Road, — na zachód wzdłuż Brant Waterloo Road od Swan St/Ayr Road do Trussler Road, — na południe wzdłuż Trussler Road od Brant Waterloo Road do drogi miejskiej nr 5, — na zachód wzdłuż drogi miejskiej nr 5 od Trussler Road do Blenheim Road, — na południe wzdłuż drogi Blenheim Road od drogi miejskiej nr 5 do drogi miejskiej nr 3, — na zachód wzdłuż drogi miejskiej nr 3 od Blenheim Road do Oxford Road 22, — na północ wzdłuż Oxford Road 22 od drogi miejskiej nr 3 do drogi miejskiej nr 4, — na zachód wzdłuż drogi miejskiej nr 4 od Oxford Road 22 do autostrady nr 401.								

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/909**z dnia 12 czerwca 2015 r.****w sprawie zasad obliczania kosztów, które są ponoszone bezpośrednio jako rezultat przejazdu pociągu****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 31 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do celów obliczania kosztów bezpośrednich można uwzględnić potrzebę szybszego prowadzenia remontów lub utrzymania wynikającą z bardziej intensywnego korzystania z sieci, pod warunkiem że uwzględnione zostaną jedynie koszty ponoszone bezpośrednio jako rezultat przejazdu pociągu.
- (2) Zarządcy infrastruktury mają obowiązek obsługi sieci, mimo trudności, jakich przysparza skuteczne zarządzanie i kontrola kosztów. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalania kosztów bezpośrednich na poziomie kosztów zapewnienia efektywnego świadczenia usługi.
- (3) Ustalanie opłat za dostęp do torów na poziomie kosztów bezpośrednio ponoszonych jako rezultat przejazdu pociągu nie powinno spowodować doświadczenia przez zarządcę infrastruktury straty finansowej netto lub zysku finansowego netto w wyniku przejazdu pociągu.
- (4) Historyczne wartości aktywów powinny opierać się na kwotach zapłaconych w celu nabycia aktywów przez zarządcę infrastruktury, pod warunkiem że zarządca infrastruktury pozostaje zobowiązany do zapłaty tych kwot.
- (5) Zarządca infrastruktury nie powinien mieć możliwości odzyskania kosztów inwestycji w aktywa, jeżeli nie jest on zobowiązany do zwrotu tych kosztów.
- (6) Ponieważ zasady obliczania kosztów, które są ponoszone bezpośrednio jako rezultat przejazdu pociągu powinny mieć zastosowanie w całej Unii, powinny one być zgodne z istniejącymi systemami księgowania kosztów infrastruktury oraz z danymi dotyczącymi kosztów stosowanymi przez zarządców infrastruktury.
- (7) Wykorzystanie prognozowanych kosztów i poziomów wydajności nie powinno doprowadzić – w zwykłych warunkach gospodarczych – do wyższego poziomu kosztów bezpośrednich, opłat za dostęp do torów i nieefektywnego wykorzystywania sieci. W związku z tym należy stosować historyczne wartości aktywów, a jedynie w przypadku gdy takie wartości nie są dostępne, lub gdy obecne wartości są niższe, można rozważyć wartości bieżące. Alternatywnie można stosować wartości szacunkowe lub zastępcze, prognozowane koszty i poziomy wydajności, pod warunkiem że zarządca infrastruktury wykaże organowi regulacyjnemu sposób ich ustalenia oraz że zostały one ustalone w sposób obiektywny.
- (8) Zarządca infrastruktury powinien mieć możliwość włączenia do obliczenia kosztów bezpośrednich jedynie tych kosztów, co do których może obiektywnie i rzetelnie wykazać, że wynikają one bezpośrednio z przejazdu pociągu. Na przykład zużycie sygnalizatorów przytorowych i nastawni nie różni się w zależności od natężenia ruchu i w związku z tym nie powinno wchodzić w zakres opłaty opartej na kosztach bezpośrednich ⁽²⁾. Natomiast niektóre części, takie jak infrastruktura punktowa, będą narażone na zużycie wskutek przejazdu pociągu, a zatem powinny zostać częściowo uwzględnione w opłatach opartych na kosztach bezpośrednich. W miarę powszechniejszego stosowania czujników w pociągach i infrastrukturze mogłyby one stanowić źródło dodatkowych informacji dotyczących rzeczywistego zużycia w wyniku wykonywania przewozów pociągami.
- (9) Trybunał Sprawiedliwości wydał wyrok w sprawie obliczania kosztów bezpośrednich ponoszonych w wyniku wykonywania przewozów pociągami ⁽³⁾. Niniejsze rozporządzenie bierze ten wyrok pod uwagę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 32.

⁽²⁾ W badaniu CATRIN przedstawiono zarys różnych badań w odniesieniu do charakterystyki infrastruktury wykorzystanej w ekonometrycznych analizach kosztów kolejowych siedmiu unijnych zarządców infrastruktury. Sześciu na siedmiu zarządców infrastruktury nie uznaje zarządzania ruchem ani sygnalizacji za istotną cechę charakterystyczną swoich ekonometrycznych analiz kosztów (zob. tabela 13, rezultat 1 badania CATRIN, s. 40).

⁽³⁾ Wyrok Trybunału w sprawie Komisja przeciwko Polsce, C-512/10, ECLI:EU:C:2013:338, pkt 82, 83 i 84.

- (10) Urządzenia zasilania elektrycznego, takie jak kable lub transformatory, zasadniczo nie ulegają zużyciu w wyniku przejazdu pociągu. Nie są one narażone na tarcie ani na inne skutki przejazdu pociągu. W związku z tym koszty zasilania elektrycznego nie powinny być włączone do obliczenia kosztów, które są bezpośrednio ponoszone jako rezultat przejazdu pociągu. Jednakże pociągi, korzystając z trakcji elektrycznej, powodują zużycie elementów kontaktowych (przewód napowietrzny lub zelektryfikowana trzecia szyna) w wyniku tarcia i łuków elektrycznych. W związku z tym część kosztów utrzymania i remontów tych elementów można uznać za bezpośrednio poniesioną jako rezultat przejazdu pociągu. Koszty utrzymania i remontów innych elementów linii napowietrznej mogą również rosnać jako bezpośredni rezultat natężenia ruchu powodującego naprężenia mechaniczne i elektryczne.
- (11) Korzystanie z pojazdów lub linii kolejowych o określonych cechach konstrukcyjnych prowadzi do różnych poziomów kosztów bezpośrednich ponoszonych jako rezultat przejazdu pociągu. Państwa członkowskie mogą zezwolić swoim zarządom infrastruktury na różnicowanie średnich kosztów bezpośrednich, m.in. zgodnie z najlepszymi praktykami międzynarodowymi, w celu odzwierciedlenia tych różnic.
- (12) Zgodnie z utrwaloną zasadą ekonomiczną opłaty ponoszone przez użytkowników oparte na kosztach krańcowych zapewniają optymalne wykorzystanie dostępnej zdolności przepustowej infrastruktury. W związku z tym zarządca infrastruktury może podjąć decyzję o zastosowaniu zastępczo kosztów krańcowych do obliczenia kosztów bezpośrednio ponoszonych jako rezultat przejazdu pociągu.
- (13) Ponadto w ramach najlepszych praktyk międzynarodowych⁽¹⁾ określono metody i modele, takie jak modelowanie ekonometryczne lub inżynierskie, w celu obliczenia kosztów krańcowych użytkownika infrastruktury. Jednocześnie najlepsze praktyki międzynarodowe będą nadal rozwijane w miarę prowadzenia kolejnych niezależnych analiz i badań (weryfikowanych niezależnie od zarządców infrastruktury, np. przez organ regulacyjny), w tym analiz i badań, które mogą być właściwe dla poszczególnych państw członkowskich ze względu na szczególne cechy infrastruktury. W związku z tym zarządcy infrastruktury powinni mieć możliwość wykorzystywania tego rodzaju modeli w celu określania kosztów bezpośrednich ponoszonych jako rezultat przejazdu pociągu.
- (14) Różne rodzaje modelowania ekonometrycznego lub inżynierskiego mogą zapewniać wyższy stopień dokładności przy obliczaniu kosztów bezpośrednich lub kosztów krańcowych użytkownika infrastruktury. Jednakże modelowanie kosztów wymaga wyższego poziomu jakości danych i wiedzy technicznej, niż metody oparte na odjęciu niektórych niekwalifikowalnych kategorii kosztów od kosztów całkowitych. Ponadto organy regulacyjne mogą jeszcze nie mieć możliwości sprawdzenia zgodności konkretnych obliczeń z przepisami dyrektywy 2012/34/UE. W związku z powyższym, jeśli te bardziej rygorystyczne wymagania są spełnione, zarządca infrastruktury powinien mieć prawo do obliczania kosztów bezpośrednich na podstawie modelowania ekonometrycznego lub inżynierskiego, lub połączenia obu tych modeli.
- (15) Organy regulacyjne powinny mieć możliwość sprawdzenia, czy różne zasady naliczania opłat są stosowane zgodnie z informacjami przekazanymi im przez zarządcę infrastruktury. W związku z tym w załączniku IV do dyrektywy 2012/34/UE wymaga się, aby zarządca infrastruktury określił w regulaminie sieci metodologię, przepisy oraz, w stosownych przypadkach, skalę w odniesieniu do kosztów i opłat.
- (16) W międzynarodowych badaniach⁽²⁾ obliczono wartości bezpośrednich kosztów jednostkowych w ścisłej współpracy z zarządcami infrastruktury. Chociaż w badaniach tych dokonano analizy różnych metod stosowanych w państwach członkowskich w różnych konfiguracjach taboru oraz dla różnych stacji końcowych, w wielu przypadkach wartość kosztów bezpośrednich w przeliczeniu na pociągokilometry wyniosła poniżej 2 EUR (wg cen i kursów wymiany walut z 2005 r., przy zastosowaniu odpowiedniego indeksu cen) na pociągokilometr pociągu o masie 1 000 t. W celu ograniczenia obciążeń administracyjnych dla organów regulacyjnych, nie należy wymagać tego samego stopnia szczególności do obliczania kosztów bezpośrednich, jeżeli ich wartość znajduje się poniżej tego poziomu.
- (17) Z różnych powodów, takich jak wzrost wydajności, rozpowszechnianie nowych technologii lub lepsze zrozumienie przyczynowości kosztów, metody obliczania kosztów bezpośrednich powinny być regularnie uaktualniane lub poddawane przeglądowi, m.in. zgodnie z najlepszymi praktykami międzynarodowymi.
- (18) Ponieważ przedsiębiorstwa kolejowe potrzebują przewidywalnych systemów pobierania opłat i mają uzasadnione oczekiwania co do rozwoju opłat za dostęp do infrastruktury, zarządca infrastruktury powinien przedstawić plan stopniowego wdrażania dla przedsiębiorstw kolejowych wykonujących przewozy pociągami, których opłaty mogą znacznie wzrosnąć w następstwie przeglądu obowiązujących zasad obliczania kosztów, jeżeli organ regulacyjny wymaga takiego planu.
- (19) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu, o którym mowa w art. 62 ust. 1 dyrektywy 2012/34/UE,

⁽¹⁾ Rezultat D1 badania CATRIN koordynowanego przez VTI, marzec 2008 r., s. 37–54 i 82–84.

⁽²⁾ Projekt GRACE koordynowany przez Uniwersytet w Leeds, rezultat D7 „Generalisation of marginal social cost estimates” (ogólne szacunki dotyczące krańcowych kosztów społecznych), s. 22, 23.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady obliczania kosztów, które są bezpośrednio ponoszone jako rezultat przejazdu pociągu, w celu ustalenia opłat za minimalny pakiet dostępu i za dostęp do infrastruktury łączącej obiekty infrastruktury usługowej, o których mowa w art. 31 ust. 3 dyrektywy 2012/34/UE.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla przepisów dotyczących finansowania infrastruktury lub równowagi dochodów i wydatków zarządcy infrastruktury określonych w art. 8 dyrektywy 2012/34/UE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „koszt bezpośredni” oznacza koszt, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat przejazdu pociągu;
- 2) „bezpośredni koszt jednostkowy” oznacza bezpośredni koszt za pociągokilometr, pojazdokilometr, bruttotonokilometr pociągu lub ich połączenie;
- 3) „centrum kosztów” oznacza jednostkę gospodarczą w ramach systemu rachunkowości zarządcy infrastruktury, do której przypisane są koszty na potrzeby przydzielenia ich bezpośrednio lub pośrednio usłudze komercyjnej.

Artykuł 3

Koszty bezpośrednie w całej sieci

1. Koszty bezpośrednie na całej sieci oblicza się jako różnicę między kosztami zapewniania usług minimalnego pakietu dostępu i dostępu do infrastruktury łączącej obiekty infrastruktury usługowej z jednej strony, a z drugiej strony kosztami niekwalifikowanymi, o których mowa w art. 4.
2. Państwo członkowskie może zdecydować, że zarządca infrastruktury stosuje koszty efektywnego świadczenia usług do celów obliczania kosztów bezpośrednich w całej sieci, o których mowa w ust. 1.
3. Wartości aktywów wykorzystywanych do celów obliczania kosztów bezpośrednich w całej sieci opierają się na wartościach historycznych lub, w przypadku gdy takie wartości nie są dostępne lub jeśli bieżące wartości są niższe, na wartościach bieżących. Historyczne wartości aktywów są oparte na kwotach zapłaconych i udokumentowanych przez zarządcę infrastruktury w momencie nabycia tych aktywów. W przypadku umarzania długów, jeżeli cały dług lub część długu zarządcy infrastruktury została przejęta przez inny podmiot, zarządca infrastruktury przeznaczy stosowną część umorzenia na zmniejszenie wartości aktywów oraz odpowiednich kosztów bezpośrednich w całej sieci. W drodze odstępstwa od zdania pierwszego zarządca infrastruktury może stosować wartości obejmujące wartości szacunkowe, wartości bieżące lub wartości zastępcze, jeżeli można je w przejrzysty, rzetelny i obiektywny sposób zmierzyć i uzasadnić organowi regulacyjnemu.
4. Nie naruszając art. 4, jeżeli zarządca infrastruktury może w sposób przejrzysty, rzetelny i obiektywny zmierzyć i wykazać na podstawie m.in. najlepszych międzynarodowych praktyk, że koszty są ponoszone bezpośrednio w wyniku przejazdu pociągu, zarządca infrastruktury może przy obliczaniu kosztów bezpośrednich w całej sieci uwzględnić w szczególności następujące koszty:
 - a) koszty personelu niezbędnego do zapewnienia eksploatacji danego odcinka linii, jeżeli wnioskodawca zwraca się o wykonywanie danego przewozu pociągiem poza zwykłymi godzinami otwarcia tej linii;
 - b) koszty tej części infrastruktury punktowej, łącznie z rozjazdami i skrzyżowaniami, która jest narażona na zużycie w wyniku przejazdu pociągu;

- c) część kosztów remontów i utrzymania przewodu napowietrznego lub zelektryfikowanej trzeciej szyny oraz urządzeń wspomagających linii napowietrznej, bezpośrednio ponoszonych jako rezultat wykonywania przewozów pociągami;
 - d) koszty personelu niezbędnego do przygotowania przydzielania tras pociągów i rozkładów jazdy, w zakresie, w jakim są bezpośrednio ponoszone jako rezultat przejazdu pociągu.
5. Koszty wykorzystywane do obliczeń na podstawie niniejszego artykułu opierają się na płatnościach dokonanych lub prognozowanych przez zarządcę infrastruktury. Koszty obliczone na podstawie niniejszego artykułu są mierzone lub prognozowane konsekwentnie na podstawie danych pochodzących z tego samego okresu.

Artykuł 4

Koszty niekwalifikowalne

1. Zarządca infrastruktury nie uwzględnia przy obliczaniu kosztów bezpośrednich w ujęciu sieciowym w szczególności następujących kosztów:
- a) kosztów stałych związanych z udostępnianiem odcinka linii, które zarządca infrastruktury musi ponosić nawet w przypadku braku ruchu pociągów;
 - b) kosztów, które nie odnoszą się do płatności dokonanych przez zarządcę infrastruktury. Kosztów lub centrów kosztów, które nie są bezpośrednio związane z zapewnianiem usług minimalnego pakietu dostępu lub dostępu do infrastruktury łączącej obiekty infrastruktury usługowej;
 - c) kosztów nabycia, sprzedaży, demontażu, dekontaminacji, rekultywacji lub dzierżawy gruntu lub innych środków trwałych;
 - d) kosztów pośrednich w całej sieci, w tym pośrednich kosztów wynagrodzeń i emerytur;
 - e) kosztów finansowania;
 - f) kosztów związanych z postępem technologicznym lub wyjściem z użycia;
 - g) kosztów wartości niematerialnych i prawnych;
 - h) kosztów przytorowych czujników, przytorowych urządzeń komunikacyjnych i urządzeń sygnalizacyjnych, jeżeli nie są bezpośrednio ponoszone w wyniku przejazdu pociągu;
 - i) kosztów informacji, urządzeń komunikacyjnych nieznajdujących się przy torach lub urządzeń telekomunikacyjnych;
 - j) kosztów dotyczących poszczególnych przypadków działania siły wyższej, wypadków i zakłóceń przewozów bez uszczerbku dla art. 35 dyrektywy 2012/34/UE;
 - k) kosztów zasilania elektrycznego trakcji, jeżeli nie są bezpośrednio ponoszone w wyniku wykonywania przewozów pociągami. Bezpośrednie koszty przejazdu pociągu, który nie wykorzystuje urządzeń zasilania elektrycznego, nie obejmują kosztów korzystania z urządzeń zasilania elektrycznego;
 - l) kosztów związanych z dostarczaniem informacji, o których mowa w pkt 1 lit. f) załącznika II do dyrektywy 2012/34/UE, chyba że są ponoszone jako rezultat przejazdu pociągu;
 - m) kosztów administracyjnych ponoszonych w ramach systemów różnicowania opłat, o których mowa w art. 31 ust. 5 i art. 32 ust. 4 dyrektywy 2012/34/UE;
 - n) amortyzacji, która nie jest określana na podstawie rzeczywistego zużycia infrastruktury w wyniku przejazdu pociągu;
 - o) części kosztów utrzymania i remontów infrastruktury cywilnej, które nie są bezpośrednio ponoszone w wyniku przejazdu pociągu.
2. Jeżeli zarządca infrastruktury otrzymał finansowanie na konkretne inwestycje infrastrukturalne, którego nie jest zobowiązany zwrócić, i jeżeli inwestycje te są uwzględnione w obliczeniu kosztów bezpośrednich, koszty tych inwestycji nie mogą powodować wzrostu poziomu opłat bez uszczerbku dla art. 32 dyrektywy 2012/34/UE.
3. Koszty wyłączone z obliczeń na mocy niniejszego artykułu są mierzone lub prognozowane na podstawie okresu, o którym mowa w art. 3 ust. 5.

Artykuł 5

Obliczanie i dostosowanie bezpośrednich kosztów jednostkowych

1. Zarządca infrastruktury oblicza średnie bezpośrednie koszty jednostkowe dla całej sieci poprzez podzielenie kosztów bezpośrednich na całą sieć przez całkowitą liczbę prognozowanych lub rzeczywistych pojazdokilometrów, pociągokilometrów lub bruttonokilometrów.

Alternatywnie, jeżeli zarządca infrastruktury wykaże organowi regulacyjnemu, o którym mowa w art. 55 dyrektywy 2012/34/UE, że wartości lub parametry, o których mowa w ust. 2, są znacznie zróżnicowane w różnych częściach jego sieci, po podzieleniu sieci na takie części zarządca infrastruktury oblicza średnie bezpośrednie koszty jednostkowe dla części sieci poprzez podzielenie kosztów bezpośrednich dla tych części przez całkowitą liczbę prognozowanych lub rzeczywistych pojazdokilometrów, pociągokilometrów lub bruttonokilometrów. Okres prognozy może obejmować kilka lat.

W celu obliczenia średnich bezpośrednich kosztów jednostkowych zarządca infrastruktury może stosować kombinację pojazdokilometrów, pociągokilometrów lub bruttonokilometrów, pod warunkiem że ta metoda obliczeniowa nie zmienia bezpośredniego związku przyczynowego z wykonywaniem przewozów pociągami. Nie naruszając art. 3 ust. 3 zarządca infrastruktury może zastosować koszty rzeczywiste lub prognozowane.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić zarządcy infrastruktury na różnicowanie średnich bezpośrednich kosztów jednostkowych w celu uwzględnienia różnych poziomów zużycia infrastruktury na podstawie jednego lub kilku z następujących parametrów:

- a) długość pociągu lub liczba pojazdów w pociągu;
- b) masa pociągu;
- c) rodzaj pojazdu, szczególnie jego masa nieresorowana;
- d) prędkość pociągu;
- e) moc trakcyjna pojazdu silnikowego;
- f) nacisk osi lub liczba osi;
- g) odnotowana liczba kół z płaskimi miejscami lub skuteczne zastosowanie sprzętu służącego ochronie przed poślizgiem kół;
- h) sztywność wzdłużna pojazdów i siły poziome mające wpływ na tor;
- i) wykorzystana i zmierzona energia elektryczna lub dynamika pantografów lub ślizgaczy łyżwowych jako parametr opłaty za zużycie przewodu napowietrznego lub zelektryfikowanej szyny;
- j) parametry toru, w szczególności promienie zakrętów;
- k) wszelkie inne parametry związane z kosztami, jeżeli zarządca infrastruktury potrafi wykazać organowi regulacyjnemu, że wartości dla każdego parametru, w tym w stosownych przypadkach zmiany w ramach każdego parametru, są obiektywnie mierzone i rejestrowane.

3. Różnicowanie bezpośrednich kosztów jednostkowych nie może prowadzić do zwiększenia kosztów bezpośrednich w całej sieci, o których mowa w art. 3 ust. 1.

4. Dodatkowych kosztów ponoszonych wskutek planowego lub nieplanowego przekierowania pociągów z inicjatywy zarządcy infrastruktury nie wlicza się do kosztów bezpośrednich ponoszonych w wyniku przejazdu pociągów. Zdanie pierwsze nie ma zastosowania, jeżeli zarządca infrastruktury zwraca przedsiębiorstwu kolejowemu te dodatkowe koszty lub jeżeli przekierowanie wynika z procesu koordynacji zgodnie z art. 46 dyrektywy 2012/34/UE.

5. Całkowita liczba pojazdokilometrów, pociągokilometrów, bruttonokilometrów lub ich kombinacja wykorzystywana do celów obliczeń zgodnie z niniejszym artykułem jest mierzona lub prognozowana na podstawie okresu referencyjnego, o którym mowa w art. 3 ust. 5.

Artykuł 6

Modelowanie kosztów

W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 zdanie pierwsze, zarządca infrastruktury może obliczać bezpośrednie koszty jednostkowe za pomocą rzetelnie udokumentowanego modelowania ekonometrycznego lub inżynierskiego, pod warunkiem że może wykazać organowi regulacyjnemu, że bezpośrednie koszty jednostkowe obejmują wyłącznie bezpośrednie koszty poniesione w wyniku przejazdu pociągu oraz, w szczególności, nie zawierają

żadnych kosztów, o których mowa w art. 4. Organ regulacyjny może wymagać od zarządcy infrastruktury obliczenia w celach porównawczych bezpośrednich kosztów jednostkowych zgodnie z art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 1 lub za pomocą modelowania kosztów zgodnie ze zdaniem pierwszym.

Artykuł 7

Kontrola uproszczona

1. Jeżeli koszty bezpośrednie na całej sieci, o których mowa w art. 3 ust. 1, lub koszty bezpośrednie obliczone na podstawie modelowania, o którym mowa w art. 6, pomnożone przez liczbę pociągokilometrów, pojazdokilometrów lub bruttotonokilometrów wykonanych w okresie referencyjnym są mniejsze niż 15 % całkowitych kosztów utrzymania i remontów lub mniejsze niż suma 10 % kosztów utrzymania i 20 % kosztów remontów, organ regulacyjny może przeprowadzić w sposób uproszczony kontrolę, o której mowa w art. 56 ust. 2 dyrektywy 2012/34/UE, dotyczącą obliczania kosztów bezpośrednich na całej sieci. Państwa członkowskie mogą zdecydować o zwiększeniu wielkości procentowych, o których mowa w niniejszym akapicie maksymalnie do ich dwukrotności.
2. Organ regulacyjny może zaakceptować obliczenia średnich bezpośrednich kosztów jednostkowych, o których mowa w art. 5 ust. 1, dostosowanych średnich kosztów jednostkowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 lub modelowania kosztów, o którym mowa w art. 6, podlegające uproszczonej kontroli, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli średnie koszty bezpośrednie na pociągokilometr pociągu o masie 1 000 ton wynoszą nie więcej niż 2 EUR (wg cen i kursów wymiany walut z 2005 r., przy zastosowaniu odpowiedniego indeksu cen).
3. Kontrole uproszczone, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się niezależnie od siebie. Kontrole uproszczone stosuje się bez uszczerbku dla art. 31 lub 56 dyrektywy 2012/34/UE.
4. Organ regulacyjny określa szczegóły dotyczące uproszczonej kontroli.

Artykuł 8

Przegląd obliczeń

Zarządca infrastruktury regularnie aktualizuje metodę obliczania kosztów bezpośrednich, biorąc pod uwagę między innymi najlepsze praktyki międzynarodowe.

Artykuł 9

Przepisy przejściowe

Zarządca infrastruktury przedstawia organowi regulacyjnemu swoją metodę obliczania kosztów bezpośrednich oraz, w stosownych przypadkach, plan stopniowego wdrażania, nie później niż dnia 3 lipca 2017 r.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/910**z dnia 12 czerwca 2015 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	121,2
	MK	79,0
	TR	74,2
	ZZ	91,5
0707 00 05	MK	39,4
	TR	126,8
	ZZ	83,1
0709 93 10	TR	121,8
	ZZ	121,8
0805 50 10	AR	125,0
	BO	147,7
	BR	107,1
	TR	111,0
	ZA	156,3
	ZZ	129,4
0808 10 80	AR	159,7
	BR	111,0
	CL	127,6
	NZ	150,0
	US	145,8
	ZA	135,2
	ZZ	138,2
0809 10 00	TR	257,9
	ZZ	257,9
0809 29 00	TR	351,7
	ZZ	351,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2015/911

z dnia 11 czerwca 2015 r.

zmieniająca załącznik II do decyzji 2007/777/WE w odniesieniu do wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich lub ich części, z których dozwolone jest wprowadzanie do Unii produktów mięsnych oraz przetworzonych żołądków, pęcherzy i jelit, w związku z wysoce zjadliwą grypą ptaków

(notyfikowana jako dokument nr C(2015) 3790)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającą przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 formułę wprowadzającą, art. 8 pkt 1 akapit pierwszy, art. 8 pkt 4 oraz art. 9 ust. 4 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji Komisji 2007/777/WE ⁽²⁾ ustanowiono przepisy dotyczące zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w odniesieniu do przywozu do Unii oraz tranzytu i przechowywania w Unii przesyłek produktów mięsnych oraz przetworzonych żołądków, pęcherzy i jelit („towary”).
- (2) W części 1 załącznika II do decyzji 2007/777/WE opisano obszary państw trzecich, w stosunku do których obowiązują ograniczenia ze względów zdrowia zwierząt, jeżeli chodzi o wprowadzanie towarów do Unii, oraz do których stosuje się regionalizację. W części 2 tego załącznika ustanowiono wykaz państw trzecich lub ich części, z których dozwolony jest przywóz towarów do Unii, pod warunkiem że zostały poddane odpowiedniej obróbce określonej w części 4 tego załącznika.
- (3) Kanada jest wymieniona w części 2 załącznika II do decyzji 2007/777/WE jako państwo trzecie, w przypadku którego z całego terytorium lub niektórych jego części dozwolony jest przywóz do Unii towarów otrzymywanych z drobiu, dzikiego ptactwa utrzymywanego w warunkach fermowych i dzikiego ptactwa łownego oraz ich tranzyt przez terytorium Unii. Regionalizacja Kanady została uznana decyzją 2007/777/WE zmienioną decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2015/204 ⁽³⁾ w następstwie wystąpienia ognisk wysoce zjadliwej grypy ptaków u drobiu w prowincji Kolumbia Brytyjska w Kanadzie. Decyzja 2007/777/WE stanowi, że można zezwolić na wprowadzanie do Unii towarów pochodzących z obszaru dotkniętego chorobą, pod warunkiem że towary te zostały poddane procesowi obróbki „D” określonemu w części 4 załącznika II do decyzji 2007/777/WE („proces obróbki D”).
- (4) Kanada potwierdziła wystąpienie nowego ogniska wysoce zjadliwej grypy ptaków u drobiu w prowincji Ontario w kwietniu 2015 r. Ze względu na to nowe ognisko organy weterynaryjne Kanady niezwłocznie wstrzymały wydawanie świadectw weterynaryjnych dla przesyłek towarów, których to dotyczy, przeznaczonych do wprowadzenia do Unii i pochodzących z całego terytorium Kanady. Kanada wprowadziła również politykę likwidacji stad w celu zwalczania wysoce zjadliwej grypy ptaków i ograniczenia jej rozprzestrzeniania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/777/WE z dnia 29 listopada 2007 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego oraz wzory świadectw na przywóz z krajów trzecich niektórych produktów mięsnych oraz przetworzonych żołądków, pęcherzy i jelit do spożycia przez ludzi i uchylająca decyzję 2005/432/WE (Dz.U. L 312 z 30.11.2007, s. 49).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/204 z dnia 6 lutego 2015 r. zmieniająca załącznik II do decyzji 2007/777/WE w zakresie wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich lub ich części, z których dozwolone jest wprowadzanie do Unii produktów mięsnych oraz przetworzonych żołądków, pęcherzy i jelit w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków (Dz.U. L 33 z 10.2.2015, s. 45).

- (5) W porozumieniu między Unią i Kanadą ⁽¹⁾ przewidziano szybkie wzajemne uznawanie środków regionalizacji w razie wystąpienia ognisk choroby w Unii lub w Kanadzie („porozumienie”).
- (6) Ze względu na nowe ognisko wysoce zjadliwej grypy ptaków w Kanadzie w prowincji Ontario towary otrzymywane z drobiu, dzikiego ptactwa utrzymywanego w warunkach fermowych i dzikiego ptactwa łownego pochodzących z tych części wspomnianej prowincji, które zostały objęte ograniczeniami wprowadzonymi przez organy weterynaryjne Kanady, należy poddawać co najmniej „procesowi obróbki D”, aby zapobiec wprowadzeniu do Unii wirusa wysoce zjadliwej grypy ptaków.
- (7) W związku z ogniskami wysoce zjadliwej grypy ptaków w prowincji Kolumbia Brytyjska regionalizacja terytorium Kanady została także uznana rozporządzeniem Komisji (WE) nr 798/2008 ⁽²⁾, zmienionym rozporządzeniami wykonawczymi Komisji (UE) 2015/198 ⁽³⁾ i (UE) 2015/908 ⁽⁴⁾, do celów przywozu niektórych towarów drobiowych objętych zakresem tego rozporządzenia.
- (8) W celu zachowania spójności opis terytoriów w części 1 załącznika II do decyzji 2007/777/WE powinien odnosić się do regionalizacji opisanej w kolumnie 3 tabeli w części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008, z zastrzeżeniem dat, o których mowa w kolumnach 6A i 6B tej tabeli.
- (9) Należy zatem zmienić część 1 załącznika II do decyzji 2007/777/WE.
- (10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik II do decyzji 2007/777/WE zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

⁽¹⁾ Porozumienie między Wspólnotą Europejską a Rządem Kanady w sprawie środków sanitarnych dla ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w odniesieniu do handlu żywymi zwierzętami i produktami zwierzęcymi w brzmieniu zatwierdzonym w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 1999/201/WE (Dz.U. L 71 z 18.3.1999, s. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 798/2008 z dnia 8 sierpnia 2008 r. ustanawiające wykaz państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Wspólnoty drobiu i produktów drobiowych oraz wymogów dotyczących świadectw weterynaryjnych (Dz.U. L 226 z 23.8.2008, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/198 z dnia 6 lutego 2015 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 w zakresie wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Unii drobiu i produktów drobiowych w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków (Dz.U. L 33 z 10.2.2015, s. 9).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/908 z dnia 11 czerwca 2015 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008 w zakresie wpisu dotyczącego Kanady w wykazie państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Unii drobiu i produktów drobiowych w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków (zob. s. 11 niniejszego Dziennika Urzędowego).

ZAŁĄCZNIK

W części 1 załącznika II do decyzji 2007/777/WE wpis dotyczący Kanady otrzymuje brzmienie:

„Kanada	CA	01/2015	Cały kraj
	CA-1	01/2015	Cała Kanada z wyjątkiem CA-2
	CA-2	01/2015	Terytoria Kanady opisane jako CA-2 w kolumnie 3 tabeli w części 1 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 798/2008, z zastrzeżeniem dat, o których mowa w kolumnach 6A i 6B tej tabeli.”

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2015/912**z dnia 12 czerwca 2015 r.****określająca datę uruchomienia wizowego systemu informacyjnego (VIS) w regionach dwudziestym pierwszym, dwudziestym drugim i dwudziestym trzecim**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 48 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją wykonawczą Komisji 2013/493/UE ⁽²⁾ region dwudziesty pierwszy, w którym powinno się rozpocząć gromadzenie i przekazywanie danych do wizowego systemu informacyjnego (VIS) dla wszystkich wniosków, obejmuje Andorę, Stolicę Apostolską, Monako i San Marino, region dwudziesty drugi, w którym powinno się rozpocząć gromadzenie i przekazywanie danych do wizowego systemu informacyjnego (VIS) dla wszystkich wniosków, obejmuje Irlandię i Zjednoczone Królestwo, a region dwudziesty trzeci, w którym powinno się rozpocząć gromadzenie i przekazywanie danych do wizowego systemu informacyjnego (VIS) dla wszystkich wniosków, obejmuje Austrię, Belgię, Bułgarię, Chorwację, Cypr, Danię, Estonię, Finlandię, Francję, Grecję, Hiszpanię, Islandię, Liechtenstein, Litwę, Luksemburg, Łotwę, Maltę, Niemcy, Norwegię, Polskę, Portugalię, Republikę Czeską, Rumunię, Słowację, Słowenię, Szwajcarię, Szwecję, Węgry, Włochy.
- (2) Państwa członkowskie powiadomiły Komisję o zakończeniu prawnych i technicznych przygotowań do gromadzenia i przekazywania do VIS danych, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 767/2008, w odniesieniu do wszystkich wniosków wizowych w tych regionach, w tym przygotowań do gromadzenia lub przekazywania danych w imieniu innego państwa członkowskiego.
- (3) Warunki ustanowione w pierwszym zdaniu art. 48 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 zostały tym samym spełnione, konieczne jest zatem określenie daty uruchomienia VIS w regionach dwudziestym pierwszym, dwudziestym drugim i dwudziestym trzecim.
- (4) Ze względu na to, że rozporządzenie (WE) nr 767/2008 stanowi rozwinięcie dorobku Schengen, Dania, zgodnie z art. 5 protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła wdrożyć rozporządzenie (WE) nr 767/2008 do swojego prawa krajowego. W związku z powyższym na mocy prawa międzynarodowego Dania ma obowiązek wprowadzenia w życie przepisów niniejszej decyzji.
- (5) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽³⁾. Zjednoczone Królestwo nie jest zatem związane przepisami niniejszej decyzji ani nie ma ona do niego zastosowania.
- (6) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁴⁾. Irlandia nie jest zatem związana przepisami niniejszej decyzji ani nie ma ona do niej zastosowania.
- (7) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/493/UE z dnia 30 września 2013 r. określająca trzecią i ostatnią grupę regionów, w których uruchomiony zostanie wizowy system informacyjny (VIS) (Dz.U. L 268 z 10.10.2013, s. 13).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

- (8) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽²⁾.
- (9) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu protokołu podpisanego między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru określonego w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽⁴⁾.
- (10) Jeśli chodzi o Cypr, niniejsza decyzja stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany odpowiednio w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r., art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2005 r. oraz art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2011 r.
- (11) Niniejsza decyzja powinna wejść w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ze względu na to, że planowana data rozpoczęcia funkcjonowania VIS w regionach dwudziestym pierwszym, dwudziestym drugim i dwudziestym trzecim znajduje się w bardzo bliskiej przyszłości,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dniu 20 listopada 2015 r. wizowy system informacyjny rozpoczyna funkcjonowanie w regionach dwudziestym pierwszym, dwudziestym drugim i dwudziestym trzecim, określonych decyzją wykonawczą 2013/493/UE.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejszą decyzję stosuje się zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2015/913**z dnia 12 czerwca 2015 r.****określająca datę uruchomienia wizowego systemu informacyjnego (VIS) w regionie dwudziestym**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 48 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją wykonawczą Komisji 2013/493/UE ⁽²⁾ region dwudziesty, w którym powinno się rozpocząć gromadzenie i przekazywanie danych do wizowego systemu informacyjnego (VIS) dla wszystkich wniosków, obejmuje Bangladesz, Bhutan, Indie, Malediwy, Nepal, Pakistan i Sri-Lankę.
- (2) Państwa członkowskie powiadomiły Komisję o zakończeniu prawnych i technicznych przygotowań do gromadzenia i przekazywania do VIS danych, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 767/2008, w odniesieniu do wszystkich wniosków wizowych w tym regionie, w tym przygotowań do gromadzenia lub przekazywania danych w imieniu innego państwa członkowskiego.
- (3) Warunki ustanowione w pierwszym zdaniu art. 48 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 zostały tym samym spełnione, konieczne jest zatem określenie daty uruchomienia VIS w regionie dwudziestym.
- (4) Ze względu na to, że rozporządzenie (WE) nr 767/2008 stanowi rozwinięcie dorobku Schengen, Dania, zgodnie z art. 5 protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła wdrożyć rozporządzenie (WE) nr 767/2008 do swojego prawa krajowego. W związku z powyższym na mocy prawa międzynarodowego Dania ma obowiązek wprowadzenia w życie przepisów niniejszej decyzji.
- (5) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽³⁾. Zjednoczone Królestwo nie jest zatem związane przepisami niniejszej decyzji, ani nie ma ona do niego zastosowania.
- (6) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁴⁾. Irlandia nie jest zatem związana przepisami niniejszej decyzji ani nie ma ona do niej zastosowania.
- (7) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/493/UE z dnia 30 września 2013 r. określająca trzecią i ostatnią grupę regionów, w których uruchomiony zostanie wizowy system informacyjny (VIS) (Dz.U. L 268 z 10.10.2013, s. 13).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

- (8) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽²⁾.
- (9) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu protokołu podpisanego między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru określonego w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽⁴⁾.
- (10) Niniejsza decyzja stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany odpowiednio w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r., art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2005 r. oraz art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2011 r.
- (11) Niniejsza decyzja powinna wejść w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ze względu na to, że planowana data rozpoczęcia funkcjonowania VIS w regionie dwudziestym znajduje się w bardzo bliskiej przyszłości,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dniu 2 listopada 2015 r. wizowy system informacyjny rozpoczyna funkcjonowanie w regionie dwudziestym, określonym decyzją wykonawczą 2013/493/UE.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejszą decyzję stosuje się zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2015/914

z dnia 8 czerwca 2015 r.

dotyczące europejskiego programu przesiedleń

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292 zdanie czwarte,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska na nadzwyczajnym posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2015 r. ponownie przypominała o dramatycznej sytuacji panującej w regionie śródziemnomorskim i wyraziła wolę podjęcia wszystkich możliwych starań, aby zapobiec kolejnym ofiarom na morzu i zająć się pierwotnymi przyczynami tego kryzysu humanitarnego. Rada Europejska zobowiązała się ponadto do utworzenia pierwszego dobrowolnego projektu pilotażowego w zakresie przesiedleń w obrębie całej Unii, który pozwala na znalezienie miejsc dla osób kwalifikujących się do ochrony ⁽¹⁾.
- (2) W swojej rezolucji z dnia 29 kwietnia 2015 r. Parlament Europejski wezwał państwa członkowskie do dokonania większych wkładów na istniejące programy przesiedleń oraz podkreślił potrzebę zapewnienia bezpiecznego i zgodnego z prawem dostępu do unijnego systemu azylowego ⁽²⁾.
- (3) W obecnej sytuacji istnieje znacząca nierównowaga co do zobowiązań państw członkowskich w zakresie przesiedlania osób. Jedynie piętnaście państw członkowskich i trzy państwa stowarzyszone prowadzą programy przesiedleń (przy czym jedno nowe państwo członkowskie zapowiedziało wprowadzenie takiego programu), trzy inne państwa członkowskie i jedno państwo stowarzyszone przygotowały takie programy doraźnie, natomiast pozostałe państwa nie prowadzą w tej dziedzinie żadnych działań.
- (4) W 2014 r. liczba osób ubiegających się o azyl w Unii osiągnęła rekordową wartość 626 000, przy czym w obrębie Unii zostało przesiedlonych 6 380 obywateli państw trzecich potrzebujących ochrony międzynarodowej ⁽³⁾. W 2013 r. liczba uchodźców, osób ubiegających się o azyl i osób wewnątrznie przesiedlonych przekroczyła na całym świecie – po raz pierwszy od czasu drugiej wojny światowej – 50 mln ludzi ⁽⁴⁾.
- (5) W konkluzjach z posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 2014 r. stwierdzono, że „[...] wszystkie państwa członkowskie powinny – niezależnie od wysiłków państw członkowskich dotkniętych przepływami migracyjnymi – wnieść swój wkład w realizację [działań związanych z przesiedleniem], w sposób sprawiedliwy i wyważony” ⁽⁵⁾.
- (6) W dniu 13 maja 2015 r. Komisja przedstawiła kompleksowy europejski program w dziedzinie migracji ⁽⁶⁾ określający między innymi zestaw natychmiastowych środków, które należałoby podjąć w obliczu ogromnej tragedii, do której dochodzi na całym obszarze Morza Śródziemnego.
- (7) Aby zapobiec sytuacjom, w których wysiedleńcy potrzebujący ochrony są zdani na łaskę przestępczych siatek przemysłowych i handlarzy ludźmi, w programie wzywa się Unię Europejską do wzmocnienia działań przesiedleńczych. Komisja przygotowała zatem zalecenie, w którym proponuje wprowadzenie ogólnoeuropejskiego systemu przesiedleń, by udostępnić 20 000 miejsc na podstawie klucza podziału.
- (8) Klucz podziału i przydział na poszczególne państwa członkowskie i państwa stowarzyszone zostaną odpowiednio dostosowane, w przypadku gdy państwa stowarzyszone zdecydują się na uczestnictwo.

⁽¹⁾ Punkt 3 lit. q), oświadczenie Rady Europejskiej, 23 kwietnia 2015 r., EUCO 18/15.

⁽²⁾ Punkty 8 i 10, rezolucja Parlamentu Europejskiego, 29 kwietnia 2015 r., 2015/2660(RSP).

⁽³⁾ Źródło: Eurostat.

⁽⁴⁾ Źródło: Global Trend 2013 Report, UNHCR.

⁽⁵⁾ Konkluzje Rady na temat podejmowania działań mających na celu lepsze zarządzanie przepływami migracyjnymi, Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, 10 października 2014 r.

⁽⁶⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczący europejskiego programu w zakresie migracji, 13 maja 2015 r., COM(2015) 240 final.

- (9) W świetle wcześniejszych dyskusji na specjalnym posiedzeniu w ramach forum przesiedlenia i relokacji w dniu 25 listopada 2014 r. klucz podziału powinien opierać się na: a) wielkości populacji (współczynnik ważenia 40 %), b) całkowitym PKB (współczynnik ważenia 40 %), c) średniej liczbie spontanicznych wniosków o udzielenie azylu i liczbie przesiedlonych uchodźców na 1 mln mieszkańców w latach 2010–2014 (współczynnik ważenia 10 %) oraz d) stopie bezrobocia (współczynnik ważenia 10 %).
- (10) W dwuletnim okresie realizacji tego programu przez państwa członkowskie należy zatwierdzić wjazd do Unii łącznie 20 000 osób. Odpowiedzialność za przyjęcie tych osób powinna spoczywać wyłącznie na państwach uczestniczących, zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi i międzynarodowymi. Do tego właśnie wzywa Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), który zachęca państwa europejskie do zobowiązania się do przyjmowania większej liczby uchodźców poprzez organizowanie stałych programów przesiedleń, jednocześnie udzielając poparcia dla kampanii prowadzonej przez Międzynarodową Organizację ds. Migracji i pięć organizacji pozarządowych.
- (11) Przy określaniu priorytetów należy uwzględniać sytuację w sąsiedztwie i obecne przepływy migracyjne, w szczególności powiązania z regionalnymi programami rozwoju i ochrony na Bliskim Wschodzie, w Północnej Afryce i w Rogu Afryki.
- (12) Aby pomóc w realizacji programu przesiedleń, należy wykorzystać doświadczenie i wiedzę fachową UNHCR i innych odpowiednich podmiotów, w tym Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu.
- (13) Należy podjąć środki w celu uniknięcia wtórnych przepływów osób przesiedlonych z państwa przesiedlenia do innego państwa członkowskiego i uczestniczącego państwa stowarzyszonego.
- (14) Komisja zamierza przyczynić się do rozwoju systemu przez udostępnienie dodatkowych 50 mln EUR w latach 2015 i 2016 w ramach unijnego programu przesiedleń określonego w art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 ⁽¹⁾. Aby zoptymalizować wykorzystanie zachęt finansowych Komisja dostosuje kwoty ryczałtowe i priorytety przesiedleń określone w programie na podstawie aktu delegowanego, zgodnie z art. 17 ust. 4 i 10 rozporządzenia (UE) nr 516/2014. W przypadku gdy państwa stowarzyszone zdecydują się na udział w programie przesiedleń nie będą mogły skorzystać z kwot ryczałtowych przyznawanych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 516/2014 w zamian za ich zobowiązania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

EUROPEJSKI PROGRAM PRZESIEDLEŃ

1. Komisja zaleca, żeby państwa członkowskie przesiedliły 20 000 osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na podstawie warunków i klucza podziału określonego w zaleceniu.

DEFINICJA I ZAKRES PROGRAMU PRZESIEDLEŃ

2. „Przesiedlenie” oznacza przekazanie poszczególnych wysiedleńców wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej, na wniosek Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i w porozumieniu z danym państwem przesiedlenia, z państwa trzeciego do państwa członkowskiego, w celu ochrony przed odesłaniem, w którym zostaną oni przyjęci i uzyskają prawo do pobytu i wszelkie inne prawa porównywalne do tych, które udziela się osobie objętej ochroną międzynarodową.
3. Europejski program przesiedleń powinien obejmować wszystkie państwa członkowskie.

TREŚĆ PROGRAMU PRZESIEDLEŃ

4. Program będzie obejmował jednorazowe zobowiązanie europejskie dotyczące zapewnienia 20 000 miejsc dla osób, które mają być przesiedlone. Program powinien trwać dwa lata od dnia przyjęcia zalecenia.
5. Miejsca zapewnione dzięki zobowiązaniu powinny być przydzielone państwom członkowskim zgodnie z kluczem podziału określonym w załączniku. W przypadku gdy państwa stowarzyszone zdecydują się uczestniczyć w programie, klucz podziału zostanie odpowiednio dopasowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168).

6. Wśród regionów priorytetowych w zakresie przesiedleń powinny znaleźć się Afryka Północna, Bliski Wschód i Róg Afryki, w szczególności kraje, w których realizowane są regionalne programy rozwoju i ochrony.
7. Za wydawanie poszczególnych decyzji dotyczących przyjęcia, w następstwie przeprowadzenia odpowiedniej kontroli medycznej i bezpieczeństwa, odpowiadają państwa członkowskie i uczestniczące państwa stowarzyszone, przy czym Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców powinien ponosić odpowiedzialność za ocenę kandydatów do przesiedlenia w regionach priorytetowych i składanie wniosków o przesiedlenie do państw członkowskich i uczestniczących państw stowarzyszonych.
8. Kiedy osoba przesiedlona jest przyjęta na terytorium państwa członkowskiego i uczestniczącego państwa stowarzyszonego, państwo to powinno przeprowadzić formalną procedurę dotyczącą ochrony międzynarodowej, w tym pobrać odciski palców, szybko i zgodnie z obowiązującym prawodawstwem, w szczególności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 ⁽¹⁾, dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽²⁾, dyrektywą Rady 2005/85/WE ⁽³⁾, dyrektywą Rady 2003/9/WE ⁽⁴⁾, oraz, od dnia 20 lipca 2015 r., dyrektywą 2013/32/UE ⁽⁵⁾ oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE ⁽⁶⁾.
9. Po zakończeniu tej procedury, gdy państwo członkowskie przyznało osobie przesiedlonej status osoby objętej ochroną międzynarodową lub ochroną krajową, osoba ta powinna korzystać w państwie członkowskim przesiedlenia z praw przyznanych osobom objętym ochroną międzynarodową na podstawie przepisów dyrektywy 2011/95/UE lub z podobnych praw zagwarantowanych w prawie krajowym. Swobodny przepływ w obrębie Unii powinien w tym kontekście podlegać tym samym warunkom i ograniczeniom, jakie stosuje się do innych obywateli państw trzecich legalnie przebywających w państwach członkowskich. W przypadku uczestniczących państw stowarzyszonych należy stosować równorzędne przepisy krajowe.
10. Osoby, które mają zostać przesiedlone, powinny zostać poinformowane o prawach i obowiązkach przysługujących im w ramach programu przesiedleń, jak również na podstawie odpowiedniego prawodawstwa unijnego i krajowego w dziedzinie azylu – przed przyjęciem ich na terytorium państw członkowskich i uczestniczących państw stowarzyszonych – w szczególności na temat konsekwencji dalszego przemieszczenia na terytorium Unii lub uczestniczących państw stowarzyszonych oraz o tym, że prawa wynikające ze statusu ochrony międzynarodowej lub ochrony krajowej przysługują im jedynie w państwie przesiedlenia.
11. Osoby przesiedlone, które przemieszczają się bez zgody na terytorium państwa członkowskiego lub uczestniczącego państwa stowarzyszonego innego niż państwo przesiedlenia, zarówno w okresie oczekiwania na zakończenie formalnej procedury dotyczącej ochrony międzynarodowej lub po przyznaniu ochrony międzynarodowej, powinny zostać odesłane do państwa przesiedlenia, zgodnie z przepisami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 ⁽⁷⁾ i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE ⁽⁸⁾.
12. Należy zapewnić praktycznie zaangażowanie Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu w realizację programu, w szczególności w celu zagwarantowania właściwego wsparcia dla państw członkowskich i dla uczestniczących państw stowarzyszonych, zwłaszcza tych, które nie mają wcześniejszych doświadczeń w organizowaniu przesiedleń. Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu powinien monitorować realizację programu i przedkładać regularnie sprawozdania na temat jego realizacji.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

(³) Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13).

(⁴) Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18).

(⁶) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

(⁶) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96).

(f) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

(⁶) Art. 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

13. Państwa członkowskie powinny być uprawnione do otrzymywania przydziału środków finansowych proporcjonalnie do liczby osób przesiedlonych na ich terytorium, zgodnie z kwotami ryczałtowymi określonymi w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 516/2014, zmodyfikowanego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr xxx/2015 ⁽¹⁾.

ADRESACI

14. Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji
Dimitris AVRAMOPOULOS
Członek Komisji

⁽¹⁾ Do przedłożenia.

ZAŁĄCZNIK

Państwo członkowskie	Klucz (%)	Przydział
Austria	2,22	444
Belgia	2,45	490
Bułgaria	1,08	216
Chorwacja	1,58	315
Cypr	0,34	69
Dania	1,73	345
Estonia	1,63	326
Finlandia	1,46	293
Francja	11,87	2 375
Grecja	1,61	323
Hiszpania	7,75	1 549
Irlandia	1,36	272
Litwa	1,03	207
Luksemburg	0,74	147
Łotwa	1,10	220
Malta	0,60	121
Niderlandy	3,66	732
Niemcy	15,43	3 086
Polska	4,81	962
Portugalia	3,52	704
Republika Czeska	2,63	525
Rumunia	3,29	657
Słowacja	1,60	319
Słowenia	1,03	207
Szwecja	2,46	491
Węgry	1,53	307
Włochy	9,94	1 989
Zjednoczone Królestwo	11,54	2 309

Klucz opiera się na następujących kryteriach ⁽¹⁾ ⁽²⁾:

- a) wielkość populacji (dane za 2014 r., współczynnik ważenia 40 %). Kryterium to odzwierciedla zdolność państwa członkowskiego do przyjęcia pewnej liczby uchodźców;
 - b) całkowity PKB (dane za 2013 r., współczynnik ważenia 40 %). Kryterium to odzwierciedla bezwzględną zamożność państwa i wskazuje na zdolność gospodarki do przyjmowania i integrowania uchodźców;
 - c) średnia liczba spontanicznych wniosków o udzielenie azylu i liczba przesiedlonych uchodźców na 1 mln mieszkańców w latach 2010–2014 (współczynnik ważenia 10 %). Kryterium to odzwierciedla wysiłki państw członkowskich w ostatnich latach;
 - d) stopa bezrobocia (dane za 2014 r., współczynnik ważenia 10 %). Kryterium to odzwierciedla zdolność do integracji uchodźców.
-

⁽¹⁾ Obliczenia opierają się na danych statystycznych dostarczonych przez Eurostat (z dnia 8 kwietnia 2015 r.).

⁽²⁾ Obliczeń procentowych dokonano z dokładnością do pięciu miejsc po przecinku i zaokrąglono w górę lub w dół do dwóch miejsc po przecinku w celu ich przedstawienia w tabeli; przydziału osób dokonano w oparciu o pełne liczby z dokładnością do pięciu miejsc po przecinku.

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

**DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU NR 1/2015 USTANOWIONEGO NA MOCY ART. 14
UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI, Z JEDNEJ
STRONY, A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ, Z DRUGIEJ STRONY, W SPRAWIE
SWOBODNEGO PRZEPŁYWU OSÓB**

z dnia 8 czerwca 2015 r.

**zmieniająca załącznik III (Wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych) do tej umowy
[2015/915]**

WSPÓLNY KOMITET,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób ⁽¹⁾ („umowa”), w szczególności jej art. 14 i 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa została podpisana w dniu 21 czerwca 1999 r. i weszła w życie w dniu 1 czerwca 2002 r.
- (2) Załącznik III (Wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych) do umowy został zastąpiony decyzją nr 2/2011 Wspólnego Komitetu UE–Szwajcaria ⁽²⁾; załącznik ten należy zmienić w taki sposób, aby uwzględniał on nowe akty prawne przyjęte od tego czasu przez Unię Europejską i Szwajcarię,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku III (Wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych) do umowy wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję sporządzono w języku angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim oraz włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są jednakowo autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia przez Wspólny Komitet.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 czerwca 2015 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu

Gianluca GRIPPA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 277 z 22.10.2011, s. 20.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku III (Wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych) do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule „SEKCJA A: PRZEDMIOTOWE AKTY PRAWNE”, w pkt 1a dodaje się tiret w brzmieniu:

- „— rozporządzenie Komisji (UE) nr 623/2012 z dnia 11 lipca 2012 r. zmieniające załącznik II do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 180 z 12.7.2012, s. 9),
- komunikat Komisji – Zawiadomienie o wyszczególnionych w załączniku I do dyrektywy 2005/36/WE stowarzyszeniach lub organizacjach zawodowych, które spełniają warunki art. 3 ust. 2 (Dz.U. C 182 z 23.6.2011, s. 1),
- komunikat Komisji – Zawiadomienie w sprawie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji – dyrektywa 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (załącznik V) (Dz.U. C 183 z 24.6.2011, s. 1),
- komunikat Komisji – Zawiadomienie w sprawie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji – dyrektywa 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (załącznik V) (Dz.U. C 367 z 16.12.2011, s. 5),
- komunikat Komisji – Zawiadomienie w sprawie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji – dyrektywa 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (załącznik V) (Dz.U. C 244 z 14.8.2012, s. 1),
- komunikat Komisji – Zawiadomienie w sprawie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji – dyrektywa 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (załącznik V) (Dz.U. C 396 z 21.12.2012, s. 1),
- komunikat Komisji – Zawiadomienie w sprawie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji – dyrektywa 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (załącznik V) (Dz.U. C 183 z 28.6.2013, s. 4),
- komunikat Komisji – Zawiadomienie w sprawie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji – dyrektywa 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (załącznik V) (Dz.U. C 301 z 17.10.2013, s. 1)”;

2) w pkt 1g dodaje się pozycje w brzmieniu:

„Kraj	Tytuł
Onkologia kliniczna Minimalna długość szkolenia: 5 lat	
Szwajcaria	Medizinische Onkologie Oncologie médicale Oncologia medica
Kraj	Tytuł
Genetyka kliniczna Minimalna długość szkolenia: 4 lata	
Szwajcaria	Medizinische Genetik Génétique médicale Genetica medica

3) w pkt 1g pozycja dotycząca rubryki „Medycyna ogólna” otrzymuje brzmienie:

„Kraj	Tytuł
Medycyna ogólna (chorób wewnętrznych) Minimalna długość szkolenia: 5 lat	
Szwajcaria	Allgemeine Innere Medizin Médecine interne générale Medicina interna generale

4) w pkt 1i dodaje się pozycję w brzmieniu:

„Kraj	Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji	Organ wydający dokument	Tytuł zawodowy	Data odniesienia
Szwajcaria	3. Diplomierte Pflegefachfrau HF, diplomierter Pflegefachmann HF Infirmière diplômée ES, infirmier diplômé ES Infermiera diplomata SSS, infermiere diplomato SSS	Höhere Fachschulen, die staatlich anerkannte Bildungsgänge durchführen Écoles supérieures qui proposent des filières de formation reconnues par l'État Scuole specializzate superiori che propongono dei cicli di formazione riconosciuti dallo Stato	Pflegefachfrau, Pflegefachmann Infirmière, infirmier Infermiera, infermiere	1 czerwca 2002 r.”

5) w pkt 1m tabela otrzymuje brzmienie:

„Kraj	Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji	Organ wydający dokument	Tytuł zawodowy	Data odniesienia
Szwajcaria	1. Diplomierte Hebamme Sage-femme diplômée Levatrice diplomata	Schulen, die staatlich anerkannte Bildungsgänge durchführen Écoles qui proposent des filières de formation reconnues par l'État Scuole che propongono dei cicli di formazione riconosciuti dallo Stato	Hebamme Sage-femme Levatrice	1 czerwca 2002 r.
	2. [Bachelor of Science [Name of the UAS] in Midwifery] »Bachelor of Science HES-SO de Sage-femme« (Bachelor of Science HES-SO in Midwifery) »Bachelor of Science BFH Hebamme« (Bachelor of Science BFH in Midwifery) »Bachelor of Science ZFH Hebamme« (Bachelor of Science ZHAW in Midwifery)	Schulen, die staatlich anerkannte Bildungsgänge durchführen Écoles qui proposent des filières de formation reconnues par l'État Scuole che propongono dei cicli di formazione riconosciuti dallo Stato	Hebamme Sage-femme Levatrice	1 czerwca 2002 r.”

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL